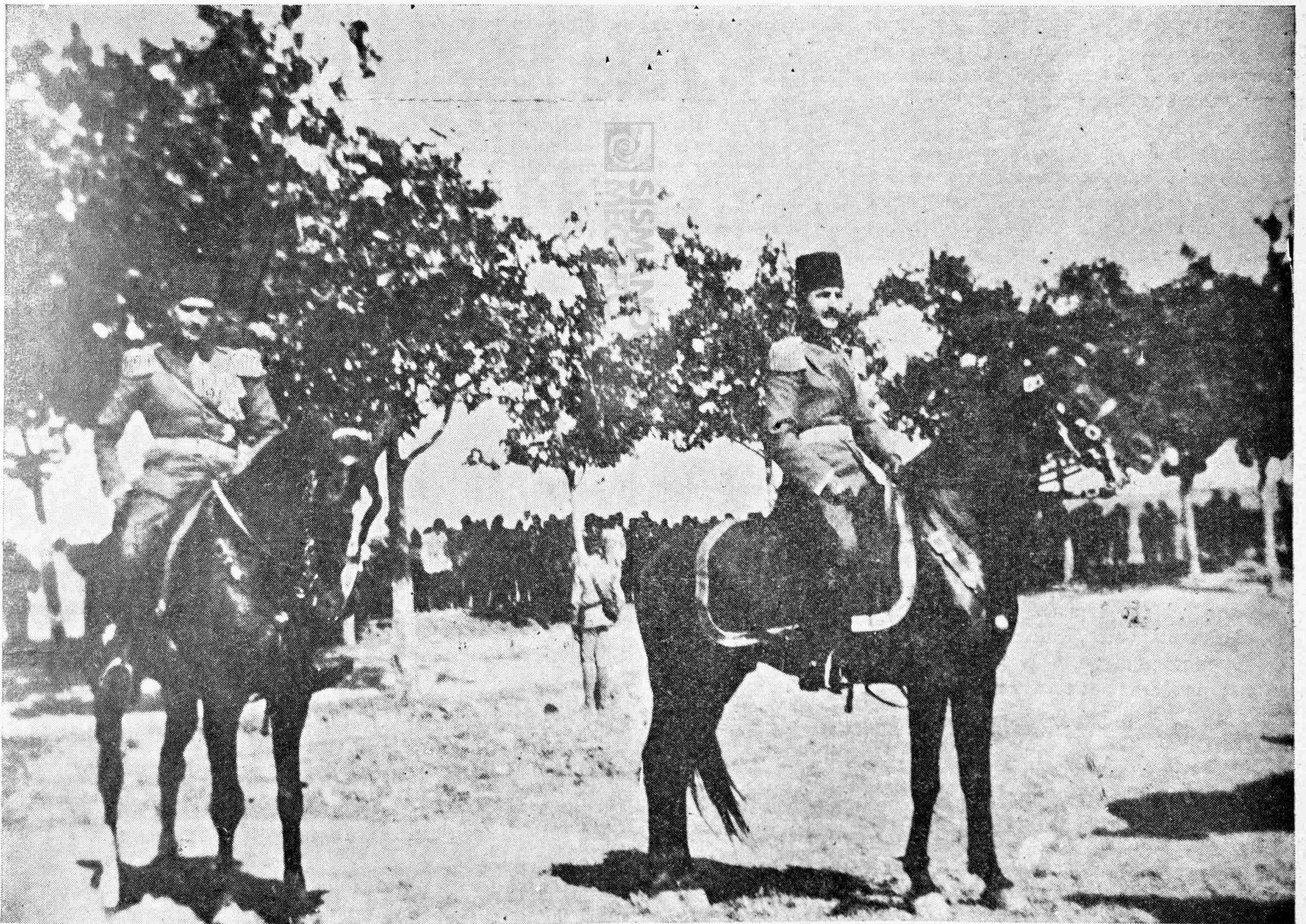

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθρ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10 ἑξάμην. > 20 ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p>
--	--	--

*Ἡ Α. Ε. ὁ Δαμάτ Ἐμβέρ πασᾶς,
ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀναπληρωτῆς στρατάρχης τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ
καὶ ἡ Α. Ε. ὁ Δίμαν φὸν Σάνδερς πασᾶς, ἀναδιοργανωτῆς τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ.*

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΙ ΕΝ ΤΩ ΚΟΣΜΩ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Ἐπ' ἀγαθῶ ἡμῶν αὐτῶν ὁ Δημιουργὸς δὲν κατέστησε πάντα τὰ πλάσματα αὐτοῦ ἴσα καὶ ὅμοια· εἰς ταῦτα μὲν παρέσχεν ἄλλα προσόντα, εἰς ἕκείνα ἄλλα, ἵνα πάντες ἐπωφελώμεθα ἀλλήλων καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς.

Τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς μᾶς παρέσχεν εἰκόνα τοιαύτης τινὸς ἀντιθέσεως: Τὸν πλούσιον ἄνθρωπον καὶ τὸν πτωχὸν Λάζαρον.

Ἡ ἀντίθεσις τῶν δύο ἐν τῷ κόσμῳ καταστάσεων τούτων εἶναι προφανής. Ὁ εἰς, πλούσιος, διέρχεται τὰς ἡμέρας αὐτοῦ εὐφραϊνόμενος λαμπρῶς. Ὁ ἕτερος, ἄστεγος, μένει κατὰ γῆς πλησίον τῆς πολυτελοῦς θύρας τοῦ οἰκήματος τοῦ πλουσίου, ἔχων τὸ σῶμα πλήρες ἐλκῶν ἐκ τῶν κακουχιῶν, καὶ τὴν μὲν πείναν αὐτοῦ ἱκανοποιεῖ ἐκ τῶν ψυχίων, τὰ ὅποια ἐρρίπτοντο ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου, τὰ δὲ ἔλκη αὐτοῦ δροσίζει, ἐπιτρέπων εἰς τοὺς κύνες νὰ λείψωσιν αὐτά. Τοιαύτη ἡ ἀντίθεσις ἢ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ἴδου καὶ ἡ ἀντίθεσις ἢ μετὰ τὸν κόσμον τοῦτον: Ἐκεῖ ἢ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀντίθεσις ἀνατρέπεται. Ὁ πλούσιος ἀποθνήσκων θάπτεται καὶ ἐξαφανίζεται, μὴ ἀκουσμένου μηδὲ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. «Ἄνθρωπός τις» ἰδοὺ τί μένει ὁ ἐν τῷ κόσμῳ εὐφραϊνόμενος ὕλικῶς οὗτος ἄνθρωπος· βασανίζεται ἐντὸς φοβερᾶς φλογὸς τῆς κολάσεως, καὶ ἡ δίψα ἐπαυξάνει τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ. Συλλογίζεται τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀπόλαυσιν, αἰσθάνεται τῆς συνειδήσεως τὴν μάλιστα καὶ ἡ βάσανος μεγαθύνεται, καὶ ζητεῖ πρὸς ἀναψυχὴν τὴν παρέμβασιν ἐκείνου, περὶ οὗ ἐν τῷ κόσμῳ οὐδέποτε κατεδέχθη νὰ σκεφθῆ καὶν.

Ὁ πτωχὸς δὲν εἶναι ἄγνωστος, τὸ ὄνομα αὐτοῦ δὲν ἀφανίζεται ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων, ὁ πτωχὸς οὗτος ὀνομάζεται Λάζαρος· ἀποθνήσκει ὁ Λάζαρος καὶ ἄγγελοι μεταφέρουσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκεῖ, ἐνθα πληροῦνται αἱ διὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ δεδομένα περὶ μακαριότητος ἐπαγγελίαι.

Καὶ ἰδοὺ πλήρης καὶ τελεία ἡ ἀντίθεσις. Ἄλλὰ τὴν ἀντίθεσιν ταύτην ἠδύνατο μόνος ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐξουδετερώσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἦτο πλούσιος, καὶ πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο ἄνθρωπος ἐπίσης, ἀλλὰ πτωχός. Ἐὰν ὁ πλούσιος μετέδιδε καὶ εἰς τὸν πτωχὸν μέρος τῆς ἰδίας εὐτυχίας, ἐὰν συλλογιζόμενος ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ταυτότητα τῆς φύσεως αὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν διαφορὰν τῆς καταστάσεως ἀμφοτέρων, προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀνθρωπινωτέραν τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ, περιθάλπων καὶ διατρέφων αὐτόν, ἢ ἀντίθεσις θὰ ἀπέβαλε τὴν ζωηρότητα αὐτῆς καὶ τὴν ἔντασιν, καὶ χωρὶς ν' ἀφαιρεθῆ ἢ εὐφροσύνη ἀπὸ τοῦ πλουσίου, ἢ εὐφροσύνη τῆς ὕλικῆς ἀπολαύσεως τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, θὰ προσεδίδετο εἰς τὴν εὐφροσύνην ἐκείνην, διὰ τῆς τοιαύτης ἄρσεως τῆς ἀντιθέσεως, πνευματικὴ μορφή τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῆ εἰς τὸν πλούσιον εὐδαιμονία καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ μετὰ τοῦτον.

Πᾶσαν χαρὰν φθείρει τῆς συνειδήσεως ἢ τύψις καὶ τὸναντίον πᾶσαν χαρὰν μεγαθύνει τῆς συνειδήσεως ἢ ἀνάπαυσις, ἢν παράγει ἐν ἡμῖν τοῦ καθήκοντος ἢ ἐκπλήρωσις.

Καὶ ἐν τῶν ὑψίστων καθηκόντων τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι ἡ διαρκὴς προσπάθεια νὰ αἴρῃ, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν εἰς αὐτόν, πᾶσαν ἀντίθεσιν, τὴν ὁποίαν συναντᾷ ἐνώπιον αὐτοῦ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Τὸ φθινόπωρον εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῆς καλλιτεχνίας· ὑπὸ τὸν τεφρόχρονον αὐτοῦ οὐρανὸν τὰ θέατρα ἀνοίγουσι τὸς πύλας των, διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι τοὺς θεατὰς διὰ νέων ἔργων, αἱ μουσικαὶ συναυλίαι ἀρχίζουσι νὰ προσφέρωσιν εἰς τοὺς ἀκροατὰς των τὰ καλλίτερα ἔργα τῆς διεθνοῦς μουσικῆς καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις συγκεντρώνουσι τοὺς ἐραστὰς τῆς ὥραιας τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τοῦ Πραξιτέλου τέχνης περὶ νῆα ἀριστοτεχνήματα. Ἡ καλλιτεχνία ἐνὶ λόγῳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀναλαμβάνει νέαν ζωὴν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις. Ἄν δὲ προσθέσωμεν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ταύτην κίνησιν καὶ τὰς χορευτικὰς ἐσπερίδας, οἷτινες ἐμφανίζονται πάντοτε περὶ τὰ τέλη τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἔχομεν κατὰ σειρὰν ὅλας σχεδὸν τὰς Μούσας νὰ ἀναφέρωμεν, ὅπῃ τῆς Ἐρατοῦς· μέχρι τῆς Μελομένης ὅπῃ τῆς Πολυμνίας καὶ τῆς Εὐτέρπης μέχρι τῆς Τερψιχόρης καὶ τῆς Θαλασίας, αἷτινες, ἐγκαταλείπουσαι πρὸς στιγμὴν τὰ ὑψηλά αὐτῶν ἐν τῷ Ἐλικῶνι καὶ Παρνασσῷ δώματα, ἐπισκέπτονται τοὺς θνητοὺς λάτρεις αὐτῶν, ἵνα καταστήσωσιν αὐτοὺς μετόχους τῶν ἀφθόνων αὐτῶν θελημάτων.

Ἴδου, οὐ τὸ φθινόπωρον ἐξαγοράζει, οὐχὶ διὰ πενιχού, ἄλλως τε, ἀντιτίμου, τὴν ἀνίαν τῶν σκυθρωπῶν αὐτοῦ ἡμερῶν. Ἐνῶ ἀφαιρεῖ ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀπολαύσεως τῶν θελημάτων τῆς φύσεως, ἔρχεται εἰς ἀντάλλαγμα νὰ μᾶς προσφέρῃ τὰς κλείδας τοῦ καλλιτεχνικοῦ Πανθήσου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου οἱ ἐνδιατρίβοντες λησμονοῦσιν οὐ μόνον τὴν μελαγχολίαν τοῦ φθινοπώρου, ἀλλὰ καὶ τὰς θλίψεις τῆς ἰδίας ζωῆς. Διὰ τοῦτο μόναι αἱ καλλιτεχνικαὶ ἀπολαύσεις, ὡς προσφέρει ἡμῖν τὸ φθινόπωρον, εἶναι ἱκαναὶ νὰ ἐλύσωσι περὶ αὐτὸ πληθύν ἐνθουσιωδῶν θαυμασίων, ὅχι μόνον τῶν ἐξ ἔργου καλλιτεχνῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων, οἷτινες ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν καλλιτεχνίαν ὡς πρὸς ἡδέϊαν τῆς ψυχῆς ἐπασχόλησιν.

Καὶ οὕτως ἡ καλλιτεχνία ἐν τῇ γενικωτέρῳ αὐτῆς ἐκτάσει δὲν εἶναι κατασκευάσμα κοινωνικῶν συνθηκῶν, οὔτε δημιουργημα ὁμάδος ἀργοσχόλων ἢ κερδοσκοπῶν· εἶναι ἀπαύγασμα ἰδίων τῆς ψυχῆς δυνάμεων καὶ προῖον ψυχικῶν ἀναγκῶν. Οἱ ἐνδιατρίβοντες περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς καλλιτεχνίας, οἱ ποθοῦντες νὰ φθάσωσι μέχρι τῶν ἀπωτάτων χρόνων, καθ' ὅτις αὕτη ἐλαβεν ὑπάρξιν, ἀνομολογοῦσιν, ὅτι πάντοτε ἴχνη αὐτῆς ἀνεύρον καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον σπομεμακρυσμένους αἰῶνας, μὴ δισταζόντες μάλιστα καὶ νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι ἡ καλλιτεχνία εἶναι ἀρχαία ὡς ὁ ἄνθρωπος.

Βεβαίως πᾶς τις φαντάζεται ὁποῖας καὶ ὅποσας μεταβολὰς καὶ ἐξελίξεις ὑπέστη διὰ μέσου τοσούτων αἰώνων, ἀλλ' αἱ μεταλλαγαὶ αὗται ἀποδεικνύουσιν ἀκριβῶς, ὅτι ἡ καλλιτεχνία, οὕσα συνδεδεμένη τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ, ὑπέστη μετ' αὐτῆς τὰς ἐπιδράσεις τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς προόδου καὶ τῶν αἰώνων· τῆς δὲ μεταβολῆς ταύτης ἐνδείξεις ἐναπόκεινται εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ τῆς ἀνθρωπότητος μουσεῖα, εἰς τὰ ὅποια συγκεντρώνονται τὰ ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς ἐξαγόμενα κειμήλια τῶν παρεφθιμένων αἰώνων. Τοιαύτη λοιπὸν οὕσα ἡ καλλιτεχνία, δὲν ἔπαυσε νὰ θεωρῆται ὡς ἀπειδῆς εἰκὼν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, παρουσιάζουσα μάλιστα ἀνάπτυξιν καὶ πρόοδον ἀνάλογον πρὸς τὴν ψυχικὴν εὐρωστίαν καὶ καθαρότητα τῶν διαφορῶν ἐποχῶν.

Οὐ μόνον δ' ὁμοῦ εἰκὼν καὶ γνώρισμα τῶν ψυχικῶν καταστάσεων δύναται νὰ θεωρηθῆ, ἀλλὰ καὶ σπουδαῖος παράγων πολιτισμοῦ καὶ ἡμερώσεως. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τούτου, ἀφθόνους δύναται τις νὰ ἐπικαλεσθῆ τὰς μαρτυρίας τῆς ἱστορίας, βεβαιούσης, ὅτι, ὅτις ἡ καλλιτεχνία ὑπῆρξεν ἀντικείμενον ἐκτιμήσεως καὶ θεραπείας, πάντοτε ἢ ἐποχῇ ἐκείνῃ ὑπερῆχε πάσης ἄλλης, ἔχουσης ἀντίθετα αἰσθητά καὶ γνώμας.

Μὴ ματαίως ἐνδιατρίβοντες εἰς ἀπόδειξιν τοῦτου, ἀρχοῦμεθα νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἡ παρά τῷ λαῷ ἀνάπτυξις καλλιτεχνικοῦ πνεύματος ὑπῆρξεν ἀείποτε μέλημα τῶν κοινωνιῶν. Παραλείποντες δὲ τὸ πασίγνωστον ἱστορικὸν παράδειγμα τῆς ὑπὸ τοῦ Περικλέους προσφορᾶς εἰς τὴν δῆμον τῶν θεωριῶν χρημάτων, τοῦθ' ὅπερ

δὲν δύναται νῦν νὰ θεωρηθῆ ὡς δημαγωγικὸν τῆς πολιτείας αὐτοῦ τέχνασμα, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς γνώμας τῶν ἀρχαίων σοφῶν περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὥραιων τεχνῶν ἐπὶ τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς καὶ τὰς καταστάσεις τοῦ σώματος, ἐρχόμεθα εἰς τὰ λίαν πρόσφατα γεγονότα τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐκλοικεύσεως πολλῶν καλλιτεχνικῶν κέντρων, δι' ἃν θὰ μεταδίδονται τὰ ὑγιῆ τῆς καλλιτεχνίας ἔργα εἰς ἐκείνους, οἷτινες ἀδυνατοῦσιν ἢ δὲν τολμῶσι νὰ ἐισέλθωσιν εἰς τὰ συνήθη τῶν Μουσῶν ἐνδιατήματα, ἔξωθεν τῶν ὁποίων καταστρέφουσιν ἢ νεθεύουσιν τὰς ἐμφύτους ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ καλλιτεχνικὰς τάσεις.

Καὶ τὴν ἐκκοί· εἰσιν ταύτην ποθοῦσιν ἐν τῇ πεποιθῆσει, ὅτι διὰ ταύτης προσφέρουσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν τῇ κοινωνίᾳ μεγάλην ἐκδούλευσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πληροῦσι καὶ τὸν ἀληθῆ τῆς καλλιτεχνίας σκοπόν, ὅστις εἶναι ἡ γενικὴ παρὰ τῶν ἀνθρώπων θεραπεία καὶ ἐκτίμησις.

Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας μὲ ἔφευγεν αὐτῇ ἡ ἐποχὴ, ἣτις μετὰ τῶν νεφῶν κομίζει ἡμῖν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν, δι' ἣν βεβαίως δὲν διδάμεθα νὰ ἀποκρίσωμεν τὴν χαρὰν μας. Ἄλλ' ἐνῶ γράφομεν τὰς γραμμὰς ταύτας, μία ἐρώτησις προβάλλει αὐθόρμητος: Ἄρα γε ὅλη αὕτη ἡ καλλιτεχνικὴ κίνησις συγκινεῖ καὶ ἐνδιαφέρει ὅλας τὰς τάξεις τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἢ ἀφίνει ἀσυγκινήτους καὶ ἀδιαφόρους τινὰς τούτων, ἀπομακρυνόμενας συστηματικῶς πάσης τοιαύτης κινήσεως; Βεβαίως ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐκείνοι, οἷτινες δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, οὔτε νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὰ αἷτια τῆς τυχόν παρατηρουμένης τοιαύτης ἀποχῆς· ἐν τούτοις δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ἀρνηθῶμεν, ὅτι περισσοτέρα ἐπίρροσις τοῦ παρ' ἡμῖν καλλιτεχνικοῦ πνεύματος δὲν θὰ ἦτο ἄμοιρος καλῶν ἀποτελεσμάτων καὶ διὰ τὴν καλλιτεχνίαν μας αὐτὴν, ἣτις, ἄλλως τε, πολὺ ἀπέχει τοῦ νὰ ἀπολαύῃ ἀναλόγου εὐημερίας καὶ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς, οἷτινες θὰ ἐγευόμεθα δαψιλύστερον τὰς μορφωτικὰς τῶν ὥραιων τεχνῶν ἀπολαύσεις.

Ε. Κ. Μ.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

«Γιά σας», λαγκάδια πλουμιστὰ μ' ἀνάγια πρασινάδα, κίτρινα φύλλα καὶ χλωμὰ ἔδω καὶ κεί χυμένα»
«Χαρά σας», μέρες ὑστερνές, ἀξέχαστη λακάδα.
Τῆς φύσης λύπη... πόνος μου καὶ μάτια δακρυσμένα.

Πατῶ μὲ βῆμ' ὄνειςυτὸ στὸ ἔρμο μονοπάτι,
θέλω γιὰ ὑστερνὴ φορὰ τὸν ἥλιο νὰ θεωρῶσω
ἂν καὶ ὠχρό, εἶν' ἔμμορφο τὸ θαμπρό του μάτι,
σὰν κρύβεται θειλὰ-θειλὰ σὴν λαγκαδιὰ πὸ πίσω.

Στῆς μέρες τοῦ Φθινοπώρου ἡ Πλάση σὰν δακρῦζην
στῆς καταχνίεις τους ματιὰς βροίκοω πὸ χάρες βροση-
Εἶν' ἕνα χάρη φίλου μας, χαμόγελο π' ἀνθίζει
σὲ χεῖλη, ποῦ ὁ θάνατος γιὰ πάντα θὲ νὰ κλείσῃ.

Γῆ, ἥλιε, πλάγια ζηλευτά, γλυκιά πανώρηα κτίση,
νὰ κλάψω μὲσ' στὸ μνημὰ μου πόθος κρυφὸς μου
[μπαίνει,

Τόσο καθάριο 'ναι τὸ φῶς καὶ μυρωμένη ἡ Φύση.
Πόσο 'ναι ὁ ἥλιος ἔμμορφος σ' ἐκείνον ποῦ πεθαίνει!

Θὰ θελα γὼ ν' ὀδεύσω τὴν ὑστερνὴ ρανίδα
τοῦ ποιηριοῦ, ποῦ 'ν' ἡ ζωὴ ἀπὸ χελεὴ γεμάτο
καὶ νέκταρ· γιὰτὶ μέσα μου ἔχω γλυκιά ἐλπίδα,
ἴσως μὴ στάλα μέλι νὰ μείνῃ μὲ στὸν πάτο...

Νεοχώριον

ΗΛ. Β. ΜΠΑΜΠΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

✽ Ἡ ὥραία γυνὴ ἀρέσκει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς,
ἢ δὲ καλὴ εἰς τὴν καρδίαν· ἢ πρώτη εἶναι κό-
σμημα, ἢ δὲ ἑτέρα θησαυρός.

✽ Πᾶσα ἀνθρωπίνη δύναμις εἶναι σύνθεσις ὑπο-
μοιῆς καὶ χρόνου.

✽ Ἡ συναναστροφὴ τῶν ὀχληρῶν εἶναι ἡ χει-
ρίστη τῶν μονώσεων.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

— Έλα, μικρούλα μου, έσο ελικρινής πρὸς τὴν γραίαν μάμμη σου... Θάλω νὰ μάθω ἐπὶ τέλους τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιμόνου ἀρνήσεώς σου εἰς ὅλας τὰς περὶ γάμου προτάσεις. Μήπως κρύπτεις κανένα μυστικόν;... μήπως...;

Καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἐγγονὴν τῆς ἡ κ. Μαρκίδου, τὴν εἰλκυσεν εἰς τὰ γόνατά τῆς καὶ ἠσπίασθη μετὰ στοργὴν τοὺς ὠραίους τῆς ὀφθαλμούς.

Ἐκεῖνη ἐμειδίασεν, ἀνταπέδωσε τὰς θωπείας τῆς, καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ταραχὴν ἢ ἀμηχανίαν εἰς τὴν φωνὴν τῆς, ἀπήντησε :

— Σὰς βεβαιῶ, μάμμη μου, οὐκ ἔχω κανένα μυστικόν, ὅτι δὲν σὰς κρύπτω τίποτε. Τί θέλετε; Κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μετὰ τριγυρίζουν, ἢ μᾶλλον ποὺ τριγυρίζουν τὴν προικὰ μου, δὲν ἔτυχε νὰ μοῦ ἀρέσῃ... Καὶ τοῦτο συμβαίνει ἴσως, ἐπειδὴ ἀποστρέφομαι τὸν γάμον.

— Ἀποστρέφου τὸν γάμον! ἀνέκραξεν ἑκθαμβὸς καὶ πλήρης ἀγανακτικῆς ἢ μάμμη.

— Ἀλλοίμονον! ἔκαμεν ἡ Λέλα, μειδιῶσα καὶ τερπομένη μετὰ τὴν ἔξασπιν τῆς πρεσβυτιδος.

— Δηλαδή; Θέλεις νὰ καλογηρέψῃς;

— Ὄ! αὐτὸ οὐτε σιγμὴν τὸ ἐσκέφθην, σὰς διαβεβαιῶ ἔχει τόσας τέραφαις ὁ κόσμος! Ἐπειτα δὲν ἔχω σὰς;...

— Αἶ; μήπως, παληοκόριτσο, τὸ κάμνεις χάριν ἐμοῦ; Αὐτὴν τὴν θυσίαν ποτέ, ἀκούεις; ποτέ δὲν θὰ τὴν ἀνεχθῶ. Εἶμαι ἱκανὴ καὶ δεμένη νὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸν βωμόν!

Ἡ μάμμη ἠστειεύετο βεβαίως, ἂν καὶ μετὰ τὸν τρόπον ποὺ ἐξήταζε τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ἐγγονῆς τῆς, ἠδύνατο τις νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι ἐφοβήτο πρᾶγματι καμμίαν ὑπεροβολίαν.

— Οὐτε αὐτὸ δὲν εἶναι, μάμμη μου, διότι ἐὰν ἐνυμφεύμην, θὰ εἶμεθα δύο, διὰ νὰ σὰς ἀγαπῶμεν.

— Νὰ σωσῇ λέξις ἐπὶ τέλους! Ἐλα, παιδί μου, προσπάθησε νὰ μεταβληθῇς ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Τί διάβολο! εἶσαι εἰκοσιδύο ἐτῶν ἐγὼ εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἀπεγαλάκτιζον τὸ δεύτερον τέκνον μου, τὴν καυμένην τὴν μαμὰ σου, καὶ σὺ νὰ μὴν εἶσαι ἀκόμη ὑπανδρευμένη, ἢ τοῦλάχιστον ἐκεῖ πλησίον!... Βλέπουσα σὲ τόσον φρόνιμον, τόσον γαλήνιον, πλησιάζω νὰ πιστεύω, ὅτι δὲν ἔχεις τίποτε ἐκεῖ εἰς τὸ ἀριστερόν πλευρόν σου... Ἐπειτα, δὲν συλλογίζουσαι, ὅτι εἶμαι γραία, καὶ πιθανῶς αὐρίον νὰ ἔξυπνήσῃς μόνῃ ἐν τῷ κόσμῳ;

— Ὄ! χρυσὴ μου μάμμη, μόνον αὐτὸ δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ λέγετε, ἀνέκραξεν ἡ Λέλα, περιπτυσσομένη τὴν λευκὴν κεφαλὴν τῆς κ. Μαρκίδου.

Τὰς διέκοψε μία ὑπέρτερια, ἀναγγείλασα, ὅτι ἤλθε καὶ ἀναμένει εἰς τὴν αἰθούσαν μία φίλη τῆς.

Ἡ νεανίς, λαβοῦσα ἐργόχειρόν τι, ἐκάθησε παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἤρξατο κεντώσα, ἀλλ' ἔβλεπε τις, ὅτι ὅλη τῆς ἢ προσοχὴ δὲν ἦτο προσηλωμένη εἰς τὸ ἔργον τῆς, διότι ἀνὰ πᾶσιν σιγμὴν ἤρᾳ τὴν πρὸ αὐτῆς μακρὰν δένδροστοιχίαν.

Ἡ Λέλα ἦτο πρᾶγματι ὠραιότατη κόρη μετὰ τὸν ἀγνὸν χαρακτήρα τῆς, τοὺς φαιούς γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς, τὸ εὐρὺ καὶ γαλήνιον μέτωπόν τῆς, ἔκαμνε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐντύπωσιν πλασματος ἀνωτέρου. Σκεπτικὴ, συγχρόνως καὶ χαρίεσσα, ἀλλὰ χάριτος σῶφρονος, πλήρους ἐπιφυλακτικότητος.

Αἰφνης τὸ πρόσωπόν τῆς ἐχρωματίσθη ζωηρῶς, καὶ ἡ χεὶρ τῆς, κινήθη εἰς νευρικῶς, ἔθραυσε τὴν μέταξαν, ἦν εἰργάζετο.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, μία κομψὴ σκιαγραφία διεγράφη, ταχέως πλησιάζουσα.

Ἦτο ὁ Κίμων, ὁ παιδικὸς φίλος τῆς. Στενωτάτη καὶ παλαιὰ φιλία συνέδεε τὰς οικογενεῖας των, καὶ οἱ δύο νέοι ἐθεώρουν ἀλλήλους ὡς ἀδελφούς.

Ὁ πατὴρ τοῦ Κίμωνος, ἀπόμαχος ἰατρός, ἀνέθρεψε τὸν υἱόν του μετὰ αὐστηρότητα καὶ πολλάκις ἡ Λέλα μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς ἐμειδίσει ὑπὲρ τοῦ φίλου τῆς, ὅποτε διὰ παραμικρὸν αἰφνης σφάλμα τῷ ἐπέβαλε σκληροτάτας ποινάς. Εἰς μάτην ὁμως ἀπέβαινον αἱ ἐπειταίαι τῆς ὁ αὐστηρὸς πατὴρ δὲν ἠνόησε νὰ μεταβίβῃ τὴν μέθοδον τῆς ἀνατροφῆς τοῦ υἱοῦ του.

Καὶ ἐπέτυχεν αὕτη θαυμασίως, διότι πάντοτε ὁ Κίμων ἤρξατο πρῶτος μετὰ τῶν συμμαθητῶν του, καὶ τέλος, εἰκοσιδιετῆς μόλις, ἀνηγορεύθη ἀριστοῦχος ἰατρός.

Ἡ κ. Μαρκίδου ἔτρεφε μητρικὴν ὅλως στοργὴν πρὸς τὸ μεγάλο αὐτὸ παιδί, ὡς τὸν ἀπεκάλει, διότι διεφύλαττεν ἐν τὴν ἀθωότητά παιδὸς καὶ εἰδὸς τι σιστολῆς, ἀποτέλεσμα ἴσως τῆς ἀνατροφῆς.

Εἶχον τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἴδω, ἐνῶ τακτικῶς καθ' ἐκάστην τὰς ἐπισκέπτετο, καὶ ἤρχιζον ν' ἀνησυχοῦν διὰ τὴν παράδοξον αὐτὴν ἀπουσίαν. Διὰ τοῦτο ἡ Λέλα, ὡς τὸν εἶδεν, ἠτοιμάσθη νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μετὰ ἐπιπλήξεις. Ὡς τὸν ἀντίκρουσεν ὁμως, τὴν ἐσταμάτησε τὸ σοβαρὸν ὕψος του, τὸ ἀμήχανον βλέμμα του.

Ἐχαιρέτησε μηχανικῶς καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸ κᾶθισμα, ὅπερ ἐκείνη τῷ ἔτεινε, ἔμεινε ὀρθίως, τύπτων σιωπηλῶς τὸ δάπεδον μετὰ τὸ λεπτόν του ραβδίον.

— Κάτι ἔχεις σήμερον, Κίμων; δὲν εἶσαι ὅπως πάντοτε σου συνέβη τίποτε δυσάρεστον;

Δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐξηκολούθη νὰ διαμένῃ σιωπηλός, παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ ραβδίου.

Ἐβλεπέ τις καταφανῶς, ὅτι προσεπάθει νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἡ καρδία του ἐπαλλεε ὀρμητικῶς καὶ ὅλη ἡ ὑπαρξίς του ἐξανίστατο εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὀμιλήσῃ, ὅτι ὠρεῖτο νὰ ἐκκληρώσῃ τὴν ἐντολήν, ἣν ἦτο ἐπιφορτισμένος.

Ἄλλ' εἶχε δώσει τὸν λόγον του, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν ἐκτελέσῃ φοβούμενος δὲ μὴ κατὰ τὴν τελευταίαν σιγμὴν τῷ λείψῃ καὶ τὸ ὑπολοιπόμενον θάρρος του, ἤρχιζεν ὀρμητικῶς μετὰ φωνὴν ἀλλοκότως ἀπότομον καὶ βεβιασμένην :

— Λέλα... ἀκουσε, ἔχω κάτι σοβαρὸν νὰ σοῦ ἀνακοινώσω σήμερον ὁ κ. Ἄργος, ὁ καλλίτερός μου φίλος, τὸν γνωρίζεις, μετὰ ἐπεφόρτισε νὰ σοῦ γνωστοποιήσῃ τὰ αἰσθητάματα ποῦ τοῦ ἐνέπνευσε, καὶ ὅτι θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἐὰν συγκατετίθεσο...

— Καὶ ἐπεφόρτισεν ἐσένα; ἀνεφώνησεν ἡ Λέλα, μὴ δυνηθεῖσα νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ἀγανακτικῆς.

— Ἐγνώριζεν, ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο ἐὰν ἐγίνετο ἡ πρότασις ὑπὸ τινος τῶν συγγενῶν του, ἀλλ' ἐννοεῖς διατί ἐξέλεξεν ἐμένα, τὸν παλαιὸν φίλον σου; δὲν ἔχει περισουσίαν καί...;

— Ἐγὼ εἶμαι πλουσία; Βίβια, ἐφοβήθη μήπως τὸν ἐκλάβω ὡς δολοφονία ὑπὸ τῆς προικῆς μου! Τόση λεπτότης ἀλήθεια μετὰ συγκινεῖ!

Ὁ Κίμων διεμαρτυρήθη ζωηρῶς. Ὁ εὐθύς χαρικτήρ του δὲν ὑπέφερε τὴν ἐλαχίστην μομφὴν ἢ ὑπόνοιαν κατὰ τοῦ φίλου του, τοῦ ὁποῦ ἢ ἀφιλοκέρδεια τῷ ἦτο γνωστὴ.

— Λέλα! τὸν συκοφαντεῖς!

— Ἔστω! Παραδέχομαι, ὅτι ὁ φίλος σου εἶναι εὐλοκίως ἐρωτευμένος, ὅτι εἶναι ἐντελής, σπάνιος.

Αἰφνης, ὡς νὰ τῇ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως τις σκέψις, ἔκυψε πρὸς τὸν νέον, καὶ ἀνετίθησε αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, προσέθηκε χαμηλοφώνως :

— Καλὰ, Κίμων, ὀρκίσου μου, ὅτι εὐχεσαι μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν σου νὰ ἐπιτύχῃ τὸ διάβημά σου τοῦτο...

Ἦγγισεν τὸν δάκτυλον εἰς τὴν πληγὴν.

Ἐκεῖνος διέμενε συγκεχυμένος καὶ σιωπῶν, ἀπορῶν καὶ ὁ ἴδιος διατί δὲν ἐσπευδε νὰ κάμῃ τὸν ὄρκον ποῦ τοῦ ἐζήτη.

Ἡ Λέλα ἐθριαμβεύετο.

— Βλέπεις; διατί δὲν ὀρκίζουσαι;

— Σὲ βεβαιῶ, Λέλα... εἶμαι βεβαίωτος, ὅτι ὁ Ἄργος θὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχὴ εἶναι καθ' ὅλα ἀνάξιος σου...

— Εἰς τὴν τιμὴν σου, ὡς ἐπιστήμονος, ἐπέμενε αὕτη, ὀρκίζουσαι, ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ σὲ ἠγαθήσῃ;

Καὶ χαμηλόφωνα ἐτι μᾶλλον τὴν φωνὴν τῆς :

— Ἐὰν ἐπετύγχανες, δὲν θὰ ἐλυπέσο; δὲν θὰ ὑπέφερες;

Δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως ἔβλεπε τις, ὅτι πάλιν συνήπτετο ἐν ἑαυτῷ, πάλιν μετὰ τὴν καθήκοντος καὶ αἰσθημάτων.

— Ναί, ἐπέβλησε τέλος, ὡσεὶ ὀμιλῶν καθ' ἑαυτὸν, ἔχεις δίκαιον ἠσθανόμην μίαν ἀκατανόητον καὶ μεγάλην ἀπιστοφῆν πρὸς τὸ διάβημά μου τοῦτο. Εἶναι ἀνεξήγητον... ἀπὸ προχθὲς ἔχασα τὴν ἡσυχίαν μου, τὸν ὕπνον μου, ἠθελα νὰ ἔλθω νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, ἀλλ' ἐδοκίμαζον ζωηροτάτην ἀντίστασιν... Διατί;...

— Διότι τὴν ἀγαπᾷς, κουτόπαιδο! ἠκούσθη μία φωνή.

Καὶ ἡ γραία μάμμη εἰσώρησεν ὡς βόμβα εἰς τὸ δωμάτιον, ἀπαστραπτουσα ἐκ χαρᾶς.

— Ἦμην ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τὰ ἤκουσα ὅλα, ὅλα, καὶ δὲν ἤρξατο νὰ ἐννοήσῃ διατί καὶ οἱ δύο σὰς ἐτράφετε τόσην ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν γάμον. Ἐνομίζατε, ὅτι ἠγαπᾶσθε ὡς φίλοι, ὡς ἀδελφοί, καὶ ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ καλὸς ἐκεῖνος φίλος σου, τίς οἶδεν, ἐπὶ πόσον ἀκόμη καιρὸν θὰ ἀγνοοῦσατε τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας σας!

ΜΑΡΙΑ ΧΡΥΣΗ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 92 καὶ τέλος)

Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν ἐκ χυτῶν μετάλλων ἢ ἐκ μαρμάρου ἀνδριάντων ἢ ἄλλων καλλιτεχνιμάτων, δὲν ἐλείψαν τὰ θύματα. Πρῶτα ἐξ αὐτῶν ἀναφέρονται οἱ πασίγνωστοι Ἴταλοὶ καλλιτέχναι Μπενβενούτο Τσελλίνη καὶ ὁ Βερότσο. Ὁ πρῶτος ἐκάθη κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀριστουργήματός του «Ὁ Περσεύς», ὁ δὲ δεύτερος ἀπέθανεν ἀπὸ κτύπημα μεγάλου ἐκ προνιτζου τεμαχίου, ἐνῶ προσήρμοζεν αὐτὸ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντα ἀνδριάντα τοῦ Βενετοῦ Δόγη Βαρθολομαίου Κολλεόνη. Καὶ οἱ γλύπται Δομνίκος Μπεκαφούμη καὶ Μίνες Φλωϊόλε ἀπέθανον θύματα τῆς τέχνης των, ὁ πρῶτος ἐξ ὑπερβολικῆς κοπώσεως, διὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὸ «Ἀγάλμα τῆς Δόξης», ὁ δὲ δεύτερος, κτυπηθεὶς θανασίμως ἀπὸ τὸ ἐπιβαθρὸν τοῦ ἀγάλματός του «Ἡ Ὑπερηφάνεια».

Τὸ μεγαλειότερον ὁμως αὐτοθυσίας διὰ τὴν ἀπεικόνισιν τῆς «Φύσεως» παράδειγμα καλλιτέχνητος μᾶς δίδει ὁ παγιοσμίου φήμις Ἴταλὸς ζωγράφος Τζοβάνι Σεκαντίνη, μόλις τεσσαρακοντοῦτης ταφείς ὑπὸ τὰς χιόνας κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1899 ἐπὶ τῆς χιονοσκεπτοῦς κορυφῆς Σάϊμπεργ, 3000 μέτρων ὑψηλῆς. Ὁ Σεκαντίνη νομίζει κανεὶς, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ κληρονομικότητος διὰ τραγικὸν τέλος. Ἡ νεαρωτάτη μητέρα του μετὰ τὴν ζώην τῆς ἐπλήρωσε τὴν γέννησίν του, ὁ ἀδελφὸς του ἐκάθη κατὰ τινα πυρκαϊάν, ὁ πατὴρ του, μετὰ τὸν τρίτον γάμον, τὸν ἐγκατέλειπεν, ἀγνωστον ποῦ διευθυνθεὶς, ἢ δὲ ἀδελφῆ του, ἀναγκασθεῖσα νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐργαστάσιον ὡς ἐσωτερικῆ ἐργάτρια, τὸν ἀφήκεν ὀλομόνον. Ὁ Σεκαντίνη, περιπλανηθεὶς ὡς τυχοδιώκτης, ἐφθασε μέχρι τῆς Γαλλίας, ὅπου καὶ ἐγενε ποιμῆν. Τὴν λατρείαν του πρὸς τὴν φύσιν ἀπέκτησε τότε, ὅταν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν παρέμενε εἰς τὰ καταπράσινα λειβάδια καὶ ἀχόρταγα ἐθαύμαζεν αὐτήν. Μίαν ἡμέραν, ἐν ὄρῳ τοῦ μεγάλου του ρεμβασμοῦ, ἐσυλλογιζέτο, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ζωγράφος «Μήπως τάχα, ἐσκέπτετο, καὶ ὁ διάσημος καθηγητὴς τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τοῦ Μιλάνου, ὁ Τζιότο, ποιμῆν κατ' ἀρχάς, δὲν ἀνεδείχθη ἐξ ἄρχος καλλιτέχνης!» Καὶ πρᾶγματι, μετὰ τριάκοντα ἔτη α καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις τοῦ Μιλάνου, τοῦ Μονάχου, τοῦ Βερολίνου, τῶν Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου ἐξετελιόσθη μετὰ ἔξοχα ἔργα τοῦ Σεκαντίνη, παριστάνοντα φυσικωτάτας ἀπόψεις, σκηνάς καὶ ἐπεισόδια ἐκ τῶν αἰωνίως χιονισμένων Ἄλπεων. Ἄλλως τε, ἐκεῖ εἰς τὰ χαμηλὰ μέρη αὐτῶν ἦτο ἡ διαρκὴς κατοικία του, μετὰ τὴν πιστῆς συζύγου καὶ προσφιλῶν τέκνων. Πολλάκις, μετὰ ψύχος 20 βαθμῶν, ἐν μέσῳ ἀγρίου χιονοστροβίλου ἢ ἐπικινδύνου καταιγίδος, κατεγίνετο εἰς τὴν ἀντιγραφὴν τῶν φοβερῶν αὐτῶν ἀτμοσφαιρικῶν ἀνωμαλιῶν τῆς φύσεως. Οὐχὶ σπανίως ἐσώθη ἀπὸ ἀφευκτον παγωμὸν ὑπὸ τῶν γνωστῶν σωστικῶν σκύλων τοῦ ἀγίου Βερνάρδου.

Κατὰ τινα τοῦ Σεπτεμβρίου ἡμέραν εἰς τὴν ἀγαπητὴν του κορυφὴν Σάϊμπεργ κατεγίνετο ν' ἀποτελειώσῃ τὸν τελευταῖον πίνακά του, παριστάνοντα τὴν τριλογία «Ἡ Φύσις, ἡ Ζωὴ καὶ ὁ Θάνατος», καὶ τὸν ὁποῖον ἐσκόπευε ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν Παρισινὴν ἐκθεσιν τοῦ 1900. Ἐδίψασε καί, δι' ἔλλειψιν ὕδατος, ἔφαγεν ὀλίγην χιόνα. Μετ' ὀλίγον ἠθάνετο σφοδρὸν πόνον εἰς τὴν κοιλίαν του, ἔως ὅτου δὲ ὁ μικρὸς συνοδὸς του σπεύσῃ καὶ καλέσῃ βοήθειαν, ὁ Σεκαντίνη ἦτο νεκρός.

Ποῖος ξέρει πόσα ἄλλα ἀκόμη παρόμοια πολυτιμα θύματα εὐγενοῦς αὐτοθυσίας πρὸς τὴν καλλιτεχνίαν ἔχει νὰ περιλάβῃ τὸ Πάνθεον τῶν διαπρεπῶν καὶ ἐνδόξων καλλιτεχνῶν!

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΑΒΙΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Μ. Ὁδὸς τοῦ Πέραν, ἐναντι τῆς Ρωσ. Πρεσβείας.

Ἀνώδυνος ἐξαγωγή ὀδόντων δι' ἠλεκτρισμοῦ. — Στεφάναι, bridge-work, ἔργα γερυροειδῆ, ὀδόντες μετ' ἀξονος, ἐμβλωματισμὸς ὀδόντων. — Πᾶσα ἐργασία ἠγγυημένη. Ἀπλὴ ἐπίσκεψις ἀρκεῖ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων.

*Όλλανδοί στρατιῶται
περιποιούμενοι τὰ παιδιά προσφύγων Βέλγων.*

➔ ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝΙΕ ➔

➔ ΕΙΚΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ➔

Θα τους ιδήτε άραδειασμένους στα πεζοδρόμια έξω από τον περίβολο του υπερήφανου τζαμιού, ή καθισμένους σταυροπόδι σε πέτρες μισοχωμένες στο χώμα, στον κατήφορο, που φέρνει στις κατώτερες συνοικίες.

Είναι από τους τροφίμους του τυφλοκομείου του Σουλεϊμανιέ, οίκτρα ναυάγια ζωής και κοινωνίας.

Τὰ κενά των όμματα, πρό πολλών χρόνων δέν έχουν καθρεφτίσει ούτε μια φωτεινή άκτίνα!

Σε άλλον, ή ύπουλη άρρώστεια, που καταστρέφει άμείλικτα της δροσερές ώμορφίες, του έχει κοσκινίσει το πρόσωπο, και σκοτάζει κάθε ζωή στα νεκρά του μάτια.

Σε άλλον, ποιός ξέρει ποιά θεομηνία του έχει άδειάσει τους πολύτιμους βολβούς από της κόγχης τους, που μένουν τώρα άχρηστες σαν κενωμένα όστρακα. Όμως σε όλων τὰ πρόσωπα φαίνεται ή ίδια υπερήφανη έγκαρτέρησις, που οι όπαδοί του Ίσλαμ άντλούν από την δυνατή πίστι τους.

Και φέρουν την σφραγίδα της δυστυχίας των, ζωντανά δείγματα της τραγικής μοίρας των όντων, που άνεξερευνητοί βουлай τὰ κατεδίκασαν εις την βαρύτεραν ποινήν, άφίνουσαι τὰ συντρίμματα αυτά εις την ζωήν, ίσως ίνα οι άλλοι, οι χαδεμένοι της ζωής, βλέποντες αυτούς, υποφέρουν με περισσότερην ύπομονήν τὰ μικρά άνάποδα της τύχης των.

Έκει πέρα από τη σκιά του μεγαλοπρεπούς τεμένους, που έκτισεν ο μέγας Σουλεϊμάν, έξω από τον περίβολο, όπου γέρικά κυπαρίσσια άψηφούν τόσους χειμώνας, θα τους ιδήτε άραδειασμένους τους τροφίμους του τζαμιού.

Καθεις από αυτούς έχει εμπρός του μεταλλίνη λεκάνην, γεμάτην από κεχρί, και μικράν πινακίδα διά το μέτρημα. Με μίαν βέργα κτυπών άκατάπανσια την μεταλλίνην λεκάνην, διά να μη τολμούν τὰ περιπάμενα περιστέρια, καταχρώμενα της άδυναμίας των, να υποκλέψουν τους χρυσοūs κόκκους.

Και δέν διακρίνει κανείς άν οι άραδειασμένοι

τυφλοί είναι έλαίται ή πωληταί. Άλλά προσέξατε- είναι ίσως και τὰ δύο. Ίδού, ή θεα τους άπέσπασε μια δεκάρα από τον διαβάτην.

Η δειλά τεταμένη παλάμη του τυφλού την έδέχθη άμέσως μετρά με το τασάκι του την άνάλογον μερίδα του κεχριού και την σκορπίζει στο χώμα τριγύρω του.

Ένα κοπάδι από άγρια περιστέρια άκάθεκτο ρίχεται με βαρειά κτυπήματα πτερών εις το διάσπορον μέρος και καταβροχθίζει τους κόκκους.

Οι χρυσοπράσινοι πλούσιοι κυμαιισμοί του σταχτιού σαν μενεξεδένιου πτερώματος, προδίδουν καλοθρεμμένα κορμιά ευτυχισμένων πουλιών.

Και κάθε φορά, που ο διαβάτης έλεήση με μια δεκάρα τον τυφλό, ή ίδια σκηνή έπαναλαμβάνεται.

Όσοι έταξείδισαν στην Βενετία, ειδαν τὰ ίδια άγριοπερίστερα στην πλατεία του Σάν Μάρκου, να τὰ τρέρουν για διασκέδασι οι διαβάται. Έδώ όμως στην Άνατολή, ή σκηνή αυτή θέλγει περισσότερο με την ευγενή απλότητά της. Σκεφθήκατε ποτε λεπτότερη μορφή της έπαιτειας;

Δέχεται την έλεημοσίνη σας ο τυφλός, αλλά μέρος αυτής, το ήμισυ ίσως και περισσότερο, το δίδει εις άλλα έσθενέστερα από αυτόν πλάσματα, εκείνα, που, καθώς αυτός, ούτε σπείρουν ούτε θερίζουν.

Δέν έπαιτει άνομένει άφωνος την συναντίληψιν του διαβάτου, χωρίς κανέν προκλητικό παράπονο, άσυμβίβαστο με την άφραία υπερηφάνειά του, και τὰ συνεσφιγμένα χείλη του διανοιγει μόνον μια ευχή εις τον Άλλάχ προς ευτυχίαν του ευεργετουέντος. Και με την δεκάραν του ο διαβάτης ήμπορεί ν' αποκομίση την εντύπωσιν, ότι έπροξένησεν όλίγην χαράν εις τον δυστυχή εκείνον, και ότι έδρεψε κοπάδι όλόκληρον από τὰ χαριτωμένα πετεινά του ουρανού!

Και είναι μια άλησμόνητη εικόνα, από εκείνες, που ή Άνατολή, πλούσια σε άγνά θεάματα, παρέχει, αυτή ή εικόνα, που δείχνει την δυστυχία και έσχάτη του τυφλού έγκατάλειψη, συναδελφωμένη με την χαρωπή και άδέσμευτη φωτεινή ζωή του πουλιού, την τύχη του θλιβερού όδοιπόρου, που μόνον με ράβδον στηρίζει τὰ κλονιζόμενα βήματά του στη βαρειά γή, συντροφεμένη με την ύπαρξι του πτερωτού άριστουργήματος, που έχει για παλαίστρα του την άπέραντη έκτασι του ουρανού.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ Ζ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΔΟΥ

*Πτώσις βόμβας εκ τινος γερμανικού άεροπλάνου
έπί τινος ιδιωτικού έξώστου εν Παρισίοις.*

Ο αεροπόρος Ραϋμόνδος φονευθείς κατά τον πόλεμον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

6 ΚΑΦΕΣ

Δέν νομίζετε πώς ήλθε και ή σειρά του; Όλοι ως Ίρρεμιαί ή έθειαπαί, πεζά και έμμετρα, θερμά ή κρύα, τα έβαλαν από τινος με την ζάχαρι. Τήν ύμνησαν, την έγκωμίασαν, την έθρηνησαν, την έλαχάρησαν και πόσα άλλα δέν της είπαν! Φαίνεται δέ, πώς έπρεπε πλέν να σταματήση κάθε κατάχρησις λογογραφίας για την ζάχαριν, αφού και αυτός ο καιρός έχει επηρεασθή από αυτήν και διά τουτο τό γύρισε στο κρύον.

Και είναι τάχα μόνον ή ζάχαρι, διά την οποίαν πρέπει τόσα να χύνωνται δάκρυα ή τόση να έξοδεύεται μελάνη και φαντασία κάθε χειριστού της γραφίδος;

Μή νομίζετε δέ, ότι από τους γράφοντας γυναικίδες διά την έλλειψιν της γλυκείας αυτής ούσιας όλοι γρυνιάζουν, διότι έχουν λόγον να παραπονώνται. Αν έπρόκειτο διά τον καφέ, θα είχε πολύ τον τόπον της ή ανυπόφορος γρύνα των λογογράφων μας.

Φαντάζεσθε να είναι δυνατόν να λείψη από τό γραφείον παντός που θα πιάνη την πένα, διά να έμπνευσθή κάτι; Τί σάς λέγει, όταν, άχνίζων μυρωδάτος, μαυρόξανθος, σερβιρισμένος μερακλήδικα σε καθαρό δισκάκι μ' ένα κρυστάλλινο στο πλάγι και διανυγέστατο νερό, σάς προκαλει, σαν άλλο μήλο, που προύκάλεσε την λαιμαργίαν της Εύας στον Παράδεισον;

Και που δέν έχει ελαχωρήσει και εις ποιον δέν έχει επιβληθή ο βαρύγλυκος ή με όλιγη, ο έξεγερτικός αυτός άντάρτης του πνεύματος; Ποίος ποτέ θα ήμπορούσε να θέση φραγμόν στον δρόμον της πανταχού παρουσίας του;

Ήτο δυνατόν να φαντασθή κανείς, ότι θα ήλλαξε μιá μέρα ή γνωστή παραξενιά της πεθεράς, ή σημασία των όρκων των έρωτευμένων, ή ότι ή γυναίκα δέν θ' αγαπή πλέον την μόδα. Άλλά τον καφέν, ότι θα σταματήση εκεί που έπροχώρησεν ακάθεκτος; ποτέ, απολύτως ποτέ.

Και εν τούτοις, μιá άγρία υπερτίμησις στην ζάχαριν άνέκοψε τον πανίσχυρον ρόλον του επικρατεστάτου καφέ.

Δέν φιγουράρει, όπως άλλοτε, με την υπερήφανον επίδειξιν του, ούτε πλέον παρουσιάζεται εύθως με τό πρώτον «καλώς ώρισσατε» προς τον οικειον ή τον ξένον επισκέπτην μας. Κρυμμένος στο δοχείόν του, θυμάται, ή ό κακομοίρης, περασμένα μεγαλεία.

Και τί μεγαλεία! και τί μεγαλεία

Ένα ρόφημα ταμβάκου και ένας βαρύ γλυκός έφερε τās μεγαλειτέρας σκέψεις του Ναπολέοντος. Ο Δουμάς, πατήρ, με δυο καλοψημένους καφέδες, όπως ο ίδιος ώμολόγει, ένεπνεύσθη την λύσιν του άθανάτου έργου του, των «Τριών Σωματοφυλάκων». Ο Γιαμαγάτας εις τον τελευταιον

Ίαπωνικόν πόλεμον, μέσα σ' της άλλαις σκούτου-ρές του, έννοούσε να ψήση μόνος τον καφέν του, διότι, όπως έλεγε, δέν τον «κατέβαζεν ιδέαις», όταν τον έψηναν άλλοι. Άλλά, μήπως έλησμονήθη, όταν σ' την Άμερικην, κατά την σύναψιν της ειρήνης είάπεσταλμένοι Ίάπωνες, έως ότου να κάψουν τό σιγάρον και να πιουν τον καφέν τους, έσκέφθησαν και άνεκοίνωσαν την λύσιν, διά την οποίαν μάτην τόσσι σοφαι διπλωματικαι κεφαλαι και ο πρόεδρος των Ήνωμ. Πολιτειών επί ήμέρας και νύκτας τόσας κατέστρωσαν μελέτας;

Δέν ξεύρομεν, αν και σ' την σημερινήν άνεμοζάλην, εις την οποίαν είναι ξεσηκωμένοι οι λαοί της Εύρώπης, χρειάζεται ένας καφές διά να δειξη κάποιαν λύσιν, αφού όλο και μεπερδύεται τό εις άγριο μακελλιό κααντιήσαν πανευρωπαϊκό άλληλοφάγωμα.

Πρός Θεού, λοιπόν, καϋμένοι μπακάληδες, μη μās υπερτιμάτε περισσότερον την ζάχαριν. Αφήσατέ την τουλάχιστον εις την τιμήν που εύρίσκειται, για να πάρη λίγο θάρρος ο καφές, να βγῆ και πάλιν σ' τη μέση άφοβα, να μās έμπνεύση, να ζωντανεύση λίγο τό μυαλό, αν δέν έφυγεν όλοτελώς από τους άλληλοσφαζομένους σοφούς της Εύρώπης και να φέρη την ποθητήν σ' τον κόσμον γαλήνην και ήσυχίαν.

Από ένα έλαφρό πέταγμα της μυίας έβγήκεν ή ιδέα της κατασκευής του αεροπλάνου από έξαφνικήν λάμπιν της ματιάς της κυρίας Δορμαισόν, εις την αυλήν του Δουδοβίκου, ο οικος Δεμπλουζ έφαντάσθη την κατασκευήν των τεχνητών άδαμάντων. Τί τό παράδοξον τάχα, αν και ένας μικρός και ταπεινός καφές δέν είναι πεπρωμένον να θέση τελείαν και παύλαν εις την φωτιά και τον σίδηρον του πανευρωπαϊκού άλληλοφαγώματος, τό όποιον ήρχισε να μυρίζη κάτι σαν μεσαιωνισμόν, σαν έπιδρομήν Άττίλα και Βανδάλων;

Αν ο Θεός, κατά την Γραφήν, με τά μωρά του κόσμου άπεφάσισε να κατασχύνη τους σοφούς, γιατί όχι και με ένα απλούστατον καφέ να μη τρύψη την μύτη των μεγαλοϊδεάτων πανευρωπαϊών; Δειξε λοιπόν την χάριν σου, μεγαλοδύναμε καφέ.

'Ασ...

Ο πρίγκηψ Όλεγ της Ρωσίας, φονευθείς κατά τον πόλεμον.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Σήμερον έχω να σās άναγγειλω εν ευχάριστον γεγονός, διά τό όποιον θα χαρή όλόκληρος ο γυναικειος κόσμος. Την είδησιν παραλαμβάνω από άθηναϊκήν έφημερίδα.

Τό Καλλιτεχνικόν Τμήμα του Λυκείου των Έλληνίδων, μεθαύριον θα εύρεθή εις την ευχάριστον θέσιν να μās γνωρίση την πρώτην έλληνικήν μόδα, την οποίαν από καιρού κατασκευάζει.

Επί τέλους έπρεπε να συμβῆ εις ευρωπαϊκός πόλεμος, διά να μās άναγκάση να δημιουργήσωμεν και ήμεις την μόδα μας. Και δέν άμφιβάλλομεν, ότι τά διάφορα σχήματα ένδυμάτων, τά όποια κατασκευάσθησαν, αν βέβαια δέν είναι όνειρευτικά, θα είναι πολύ καλά και προ παντός, τό σπουδαιότερον: έλληνικά.

Σήμερον ο γυναικειος καλλιτεχνικός κόσμος διά του Λυκείου των Έλληνίδων κάμει μέγα βήμα προς την πρόοδον και ώρισμένως θα εύρη, και πρέπει, την υποστήριξιν από όλας τās Έλληνίδας.

Ως πρότυπα διά την παρασκευήν των νέων έλληνικών ένδυμασιών έλήφθησαν τά Μακεδονικά φορέματα, τά Ήπειρωτικά, των Νήσων, της Μάνης κτλ. Ακόμη δέ έχουν γίνει τοιαύτα κατ' απομίμησιν αρχαϊκών με κάπως νεοτεριστικήν όψιν.

Τό Λυκειον έλαβε πρόνοιαν και διά τους πάλους. Έκαστον ταγέθ θα συνοδεύεται και με ώρισμένον σχήμα πάλου. Ίδου μιá τελειότης, την οποίαν δέν έφαντάσθησαν οι ευρωπαίοι τόσον καιρόν.

Μεθαύριον λοιπόν έχουν προσκληθή εις την αίθουσαν του Λυκείου διάφοροι κυριαί της άνωτέρας κοινωνικής τάξεως, αιτινες μετ' άλλων κυριών του Λυκείου, εκ των 60 εν όλω ένδυμάτων, τά όποια έχουν κατασκευασθή διά κυρίας και δεσποινίδας, θα εκλέξουν τά καλλίτερα, τά όποια θα δοθούν προς λιθογράφημα.

Και ούτως εντός του μηνός Νοεμβρίου θα κυκλοφορήση τό πρώτον έλληνικόν φιγουρίνι, τό όποιον θα ίδητε από των στηλών του «Ασ' Όλα», αν περιέλθη εις χειράς μου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ

Σās συνιστώ εν υπέροχον ή έλιξήριον άντισηπτικόν προς περιποίησιν των όδόντων:

Salol	1	gram.
Thymol	1	"
Alcool 90 βαθμ.	900	"
Essence de menthe	2	σταγόνας
Teinture de cochenille	5	"

Αν θέλετε να έχετε ήδόντια λευκά, μασάτε μαστίχην.

ΙΑΝΘΗ

Ο πρίγκηψ Αύγουστος της Πρωσίας, τραυματισθείς κατά τον πόλεμον.

38

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 94

Έξ άλλου η Μάρθα εσκέπτετο :

— Πόσον είναι ωχρός! Πώς φαίνεται, ότι υπέφερε και ότι υποφέρει ακόμη! . . . Πώς τον αγαπώ! . . . πώς τον αγαπώ! . . .

Ο Ίακωβος διηυθύνθη πρώτον προς την Μάρθαν.

— Μάρθα, τής είπεν, είμαι ευτυχής που σὰς επαναβλέπω. Το γλυκύ σας μειδίαμα θὰ καταστήσῃ ὀλιγώτερον σκυθρωπὸν τὸ σπῖτι αὐτῆς, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μοῦ φαίνεται, ὅτι λείπετε περισσότερο ἀπὸ ἕνα αἰῶνα. Εἰσθε καλή, Μάρθα, διότι ἐπεστρέψατε.

Ἐπλησίασε κατόπιν τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Ἡ δυστυχία μας παρ' ὀλίγον νὰ θίξῃ καὶ σὰς, Ἰσαβέλλα. Ἡ ἀφοσίωσίς σας, ἡ σιωπή σας, τὸ θῆρος σας, μὰς συνεκίνησαν βαθύτατα.

Τὴν ἔχαιρέτησεν. Οἱ λόγοι του ἦσαν σχεδὸν ψυχροί. Εὐθύς ἀμέσως ἐστράφη πρὸς τὴν μητέρα του.

— Ἐτελείωσε, δὲν μ' αγαπᾷ πλέον! ἔσκέφθη ἡ Ἰσαβέλλα, καὶ φρικιαστικὴ θλίψις ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν της.

Περίεργον! Εἶχε κάμει τὰ πάντα διὰ νὰ ψυχράνῃ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα τοῦ Ἰακώβου, εἶχεν ὑποκριθῆ διὰ νὰ στρέψῃ αὐτὸν πρὸς τὴν Μάρθαν, καὶ τώρα, ὅτε βλέπει, ὅτι αἱ προσπάθειαι της ἐπέτυχον, τώρα θλίβεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ . . .

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΒΟΥΝΑ

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Δεκέμβριος 18***

Ὠραία μου Νατάλια!

Ἐπὶ πῶς Σὲ ἐρωτεύθηκα, μὴ μ' ἐρωτᾷς νὰ Σοῦ τὸ εἰπῶ, διότι κ' ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω. Ἄλλ' ἀπ' ὅτου Σ' ἐρωτογονώρισα, ἀπ' ἧς ἡμέρας Σ' ἐρωτοκοίδα, ἐσημάτισα ἀμέσως τὴν πεποίθησιν, ὅτι θὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ Σ' ἀποφύγω. Ἦσο τὸσον χαριτωμένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην! . . .

Ἐδὲν φαντάζεσαι πόσον ἦσο ὦραία τὴν πρώτην ἐκείνην φορὰν! Ἐνόμιζα, ὅτι ἐβλεπα ἀντίκρου μου αὐτὸν τὸν Θεόν! . . .

ἘἌλλὰ καὶ πόση νομίζεις, ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ λατρεύει! Μήπως δὲν εἶναι καὶ ὁ Θεὸς ἐν Ἰδεῶδες ἀπεριόριστον, τὸ ὁποῖον ἡ ἔμφυτος μέσα σὰ σπλάγχνα μας ἀγάπη ἐπενόησε καὶ διέπλασε καὶ τιμᾷ!

ἘΔιὰ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον στήγομεν θρόνον τὴν ψυχὴν μας, καὶ μόνον διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀπέραντος Ἀγάπη, Τοῦ ἐδώσαμεν ὡς θρόνον τοὺς οὐρανοὺς.

ἘΤὸ κατ' ἐμέ, ὁσάκις θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Θεόν μου, προσέχω μέσα σὰ μάτια Σου. Τὸ διαυγές των βλέμμα ἀντικατοπτρίζει τὸν παράδεισον, τὸ τρυφερόν των μειδίαμα δίδει ἰδέαν τοῦ ἀσυνλήπτου ὕμνου τῶν Ἀγγέλων. Ποῖος βλέπει τὸν Θεόν του καὶ δὲν Τὸν προσκυνεῖ!

ἘΔιὰ τὴς ἀγάπης ἀνεκαλύψαμεν τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ, δι' αὐτῆς ἀνεύρομεν τὸ κρησφύγετόν Του καὶ ἐγεμίσαμεν τὰς καρδίας μας μὲ τὸ ὄνομά Του καὶ μὲ τὸν πόθον Του. Μόνος ὁ θεομάχος καὶ ἀσεβὴς δὲν γνωρίζει ν' αγαπᾷ, διότι μόνος αὐτὸς δὲν ποθεῖ τὸ ἀπειρον καὶ δὲν πετᾷ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

ἘΝατάλια! εἶσαι ὁ Θεὸς μου, τὸ πλήρωμα τοῦ πόθου μου, ὁ οὐρανὸς τῶν παλμῶν μου. Ἡ ἀγάπη Σου ἐγέμισε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ φῶς, φῶς ἰλαρὸν

καὶ ἀνέσπερον. Δὲν φοβοῦμαι πλέον τὸ σκότος, ἀφοῦ ἔχω Ἐσένα μέσα μου καὶ τὸν Θεὸν μαζὶ Σου.

ἘΣὲ ἀγαπῶ, διότι ἀποτελεῖς μέρος τῆς ψυχῆς μου, διότι ἡ ψυχὴ μου εἶσαι Σὺ. Διατί νὰ ἦσαι τὸσον εὐμορφῆ; Διατί νὰ ἦσαι τὸσον καλή;

ἘΠρὸ παντὸς καλή! . . .

ἘἩ καλωσύνη Σου δὲν ἔχει ὄρια, ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς Σου εἶναι ἀπέραντος, εἶναι ἀπάνταστος καὶ ἀπροσπέλαστος.

ἘΠόσον καλῶς Σὲ γνωρίζω, Νατάλια μου! Νατάλια μου ἀγαπημένη! . . . Σὲ γνωρίζω καλλίτερα ἀπὸ ὅσον Σὲ γνωρίζει ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, πολὺ καλλίτερα καὶ ἀπὸ ὅσον γνωρίζεις μόνη Σου τὸν ἑαυτὸν Σου. Σὺ μοῦ ἔδωκες τὸ χάρισμα νὰ γνωρίζω τὸ καλὸν καὶ νὰ τὸ διακρίνω εὐθύς ἀπὸ

ΕΜΠΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΘΙΚΟΣ

ΘΕΜ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Πέραν, παραπλεύρως τῆς Σάντα - Μαρίας.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατὰστημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλλᾶται πρὸς ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ διὰ τὴν

φιλοκαλίαν,
κομψότητα,
καλαισθησίαν.

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἔχει
τὰ ὠραιότερα,
τὰ στερεώτερα

ΑΓΓΛΙΚΑ καὶ ΓΑΛΛΙΚΑ
ῤΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἰδιαίτερον τμήμα
γυναικείων
ἐνδυμάτων.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐπανεῦρον τὸ δωμάτιόν των καὶ τὴν πρώτην ζωὴν, ποῦ ἔζων εἰς τὸν Πύργον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτ' ἡμέρῃ ἐσηκώθη ἡ Μάρθα. Ἐσπευσε καὶ ἐφίλησε τὴν Ἰσαβέλλαν, ἡ ὁποία ἦτο κατακεκλιμένη ἀκόμη.

— Ἰσαβέλλα, τῆς λέγει, δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ εὐτυχία ἐπανέρχεται;

Ἡ αὐτοθυσιασθεῖσα κόρη δὲν ἀπήντησε. Τὰ βεβαρυμένα βλέφαρά της ἐφανέρονον, ὅτι ἡ ψυχὴ της πονεῖ. Ἐν τούτοις εἶχε λάβει ὡς ἀπόφασιν νὰ ὑποφέρῃ καὶ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο.

Μίαν ἑσπέραν ὁ μαρκήσιος λαμβάνει ἰδιαίτερος τὴν Κλοτίλδην :

— Ἦθελα, Κλοτίλδη, νὰ σὲ ζητήσω τὴν γνώμην σου. Ὁ Ἰακώβος, ἄλλοτε, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ μὲ παρεκάλει νὰ κρατήσω τὰ κορίτσια εἰς τὸν Πύργον, μοῦ ἐξωμολογήθη, ὅτι ἀγαπᾷ μίαν ἀπὸ τὰς δύο νεάνιδας.

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Ναί, ἀγαπᾷ τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησεν ἡ Κλοτίλδη κάπως ἔκπληκτος.

Καὶ ἔπειτα προσέθεσε :

— Παράξερον! ὅταν εὐρίσκειται μὲ τὴν Ἰσαβέλλαν, φαίνεται, ὅτι στενοχωρεῖται μᾶλλον. Ἐξ ἄλλου ὑπεδέχθη τὸσον θερμῶς τὴν Μάρθαν! . . .

— Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἤκουσα, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος.

Διεκόπη, ἔπειτα ἐκράτησε τὰς χεῖρας τῆς Κλοτίλδης.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε, θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς εἰλικρινῶς;

— Ναί, σοῦ τὸ δρκίζομαι· τί θέλεις νὰ μάθῃς;

— Ἐσκέφθης ποτὲ περὶ γάμου τοῦ Ἰακώβου; μ' ἀκοῦς; περὶ γάμου τοῦ Ἰακώβου μὲ μίαν ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Μερῶδ;

— Πολλάκις, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία εὐθαρσῶς καὶ χωρὶς νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν.

(ἀκολουθεῖ)

τὸ χυδαῖον καὶ τὸ πλανόδιον. Ἐξηυγένισες τὴν ψυχὴν μου καὶ τὴν ἔφερες μαζὶ Σου τὸσον πολὺ πλησίον εἰς τὸν Θεόν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ φύγῃ πλέον ἀπὸ κοντὰ Του, ἀπὸ κοντὰ Σου, ἀπὸ κοντὰ Σας καὶ νὰ ἐπανεῖθῃ πάλιν κάτω εἰς τὸν κόσμον, ὅπου οὔτε Σὺ οὔτε ὁ Θεὸς δὲν κατοικεῖ. Ὅποιος ἤλθε κ' ἐκατοίκησε πλησίον εἰς τὸν Θεόν, δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ζήσῃ ἄλλου, οὔτε νὰ κάμῃ ἄλλον φίλον καὶ σύντροπον.

ἘἘάν ὁ Ἐρως δὲν εἶναι θρησκεία, τότε δὲν ὑπάρχει Θεός, διότι δὲν θὰ ὑπῆρχε κανεὶς διὰ νὰ τὴν λειτουργήσῃ. Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ Θεός, τότε διατί νὰ ἔχωμεν τὸ φῶς καὶ μάτια διὰ νὰ βλέπωμεν τὸ φῶς;

ἘὩ! ναί, Νατάλια! Εἶσαι ἡ θρησκεία μου. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι ὁ ναὸς Σου καὶ ἡ καρδιά μου τὸ θυσιαστήριον τοῦ ναοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν θρόνον Σου, θρόνος Σου εἶναι ὁ οὐρανός. Τί ὦραϊον πράγμα νὰ ἔχῃ τις τὸν Θεόν μέσα του καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίγῃ νὰ φύγῃ! . . .

ἘΥγίαινε, Νατάλια! ὦραία μου φίλη!

ἘΣὲ ἀγαπῶ. Μὴ τρομάξῃς ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, καὶ μὴ τὸν φοβῆσαι καθόλου. Εἶναι ἀνίκανος νὰ Σοῦ κάμῃ κακόν. Ἦκουσές ποτε θρησκείαν νὰ ὑβρίζῃ τὸν Θεόν της καὶ νὰ τὸν καταρροῖ;

ἘΣὲ ἀγαπῶ. Σὲ ἀγαπῶ, σημαίνει: Σοῦ προσεύχομαι, Σοῦ ψάλλω ὕμνους καὶ ἐγκώμια, εὐλογῶ τὸ ὄνομά Σου καὶ Σὲ προσκυνῶ. Προσευχτάρειόν μου εἶναι τὰ μάτια Σου, τὰ δυὸ μεγάλα μάτια Σου, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐγκατοπτρίζονται οἱ οὐρανοὶ καὶ διηγούνται τοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν.

ἘΣὲ ἀγαπῶ, σημαίνει Σὲ ἔχω ὀλόκληρον μέσα μου καὶ δὲν Σ' ἀφίνω νὰ μοῦ φύγῃς. Ποῦ θαῦρισκες, Νατάλια, φυλακὴν περὶ εὐμορφῆς καὶ τρυφερότερα δεσμά;

ἘΣὲ ἀγαπῶ, σημαίνει εἶσαι ἰδική μου, κτῆμά μου, καὶ τι, τὴ ὁποῖον ἐξουσιάζω μόνον ἐγὼ καὶ κανένας ἄλλος, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον μόνος ὁ Θείατος ἔχει δικαίωμα νὰ μὲ χωρίσῃ ἢ νὰ τὸ πάρῃ αὐτός.

ἘΣὲ ἀγαπῶ, σημαίνει παίρνω τὴν ζωὴν Σου καὶ Σοῦ δίδω εἰς ἀντάλλαγμα τὴν ἰδικὴν μου, γίνομαι ἐγὼ Σὺ, καὶ Σὺ γίνεο ἐγὼ καὶ οἱ δύο μας ἓν, ἐν ὄλον ἀδιαίρετον εἰς δύο διηρημένον ἴσα καὶ ἀναπόσπαστα.

ἘΥγίαινε, Νατάλια! Ἀγάπα με καὶ μὴ μέλημονεῖς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΗΛΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ.

ΣΚΙΤΣΑ

“ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ,”

Ποιός δὲν τὸν εἶδε τὸν γέρω τὸν ξεμαλλιάρη, τὸν μάντιν μὲ τὸ μαυρισμένο κουτί και μὲ τὸ κά- ταστρο περιστεράκι; . . .

Ποιός δὲν τὸν ἤκουσε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μεση- μεριοῦ, πὺ τὸ μυαλό, ναρκωμένο ὀπὸ τὴν μελαγ- χολίαν τοῦ φθινοπώρου, πλάττει τὰ χρυσοκέντητα ὄνειρα τοῦ μέλλοντος;

Μέσα εἰς τὸ παράπονον τῆς βροχῆς και τὸ τρί- ξιμον τῶν φύλλων, πὺ πίπτουν σὰν ἐξηντημένοι μαχηταί, ἀκούεται ἡ βραχνή φωνή του:

«Τὸ μέλλον τῆς τύχης. Μιά δεκάρα!»

Τὸ μυστήριον ἐλύθη!

Μὴ χάνεσαι, θνητέ, εἰς ὄνειροπολήσεις. . .

Τὸ μέλλον, τὸ μαῦρον, τὸ σκοτεινόν, τὸ ὀμιχλώ- δεσ, τὸ μέλλον, διὰ τὸ ὁποῖον τόσας ὥρας χάνεις εἰς σκέψεις, τόσας συγκινήσεις ὑποφύεις, τόσας ἐλπιδας τρέφεις, τὸ μέλλον, πὺ σὲ κάμνει νὰ βυθίζης τὸ χέρι σου εἰς ξένα θυλάκια και ν’ ἀκο- νίζης; τὸ ὄπλον σου διὰ τὸ κρέας τοῦ ἀδελφοῦ σου. . . νὰ πὺ ἕνας θνητὸς τὸ πούλει μὲ μιά μόνη δεκάρα. . .

Τὸ ἀντικρινὸ παράθυρο μισανοίγει. Ἐνα ξανθὸ κεφαλάκι, μὲ τὴν ἀγωνίαν ζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπον, προβάλλει μὲ τὰ δυὸ φοβισμένα ματά- κια του.

Μάτην ἀγρύπνησεν ὅλην τὴν νύκτα. Κανείς οἰω- νὸς δὲν εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ φανερώσῃ μίαν σκιάν τοῦ μέλλοντός της.

Μὰ τί ἀνάγκη;

Νά τος. Ὁ ξεμαλλιάρης γέρος ἐσταμάτησε. Στή- νει τὸ μαυρισμένον του τραπεζάκι και κατεβάζει ὀπὸ τοὺς ὤμους του ἕνα κάταστρο περιστεράκι.

Αὐτὸ κυττάζει μιά κατὰματα τὴν ξανθὴ κοπελ- λουδά, κτυπῆ τὴν κόκκινη μυτίτσα του ἐπάνω εἰς τὸ κουτί και μ’ ἕνα χρωματιστὸ χαρτάκι χαρίζε- τὸ χαμόγελο εἰς τὰ ἀνυπόμονα μάτια τῆς κόρης.

Τί νὰ λέγῃ ἄρᾳ γε ἐκεῖνο τὸ χαρτί;

Ποιός ξεύρει. . . Ποιὸ μάτι μπορεῖ νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ βάθη τοῦ στήθους της, ὅπου ἐτάφη ὁ χρη- σμὸς τῆς ἀρσενικῆς Πυθίας; . . .

Εὐτυχισμένο χαρτί. Πόσο σὲ ζηλεύω. . .

Μὰ νὰ. . . πάλιν ἀκούεται ὁ γέρος:

«Τὸ μέλλον τῆς τύχης. . .»

Ἡ φωνή του, πὺ τὴν πεία μόλις τὴν ἀφίνει ν’ ἀκουσθῆ ὁ παγερὸς βορηῆς τοῦ φθινοπώρου, φανερώνει μιά θαμμένη θλίψη, ἕνα κρυφὸ παράπονο.

Χάρισε τὸ χαμόγελο εἰς τόσᾳ χεῖλη, τὴν χαρὰ εἰς τόσᾳ καρδιῆς και ὁμως ἀκόμη ἡ κυρτωμένη ράχι του δὲν ἔνοιωσε τὴν ζέστη τοῦ φορέματος. . .

Τί σὲ μέλλει, καὺμένε γεροντάκο!

Εἶσαι εὐτυχής! Σὲ κάθε βῆμά σου σκορπίζεις τὴν χαρὰ, τὸ χαμόγελο.

Κάθε βῆμά σου γεννῆ μιά σβυσμένη ἐλπίδα, ἕνα θαμμένο πόθο, μιά κρυφὴ λαχτάρα. . .

Τί τάχα, ἂν ὁ τρελλοβορηῆς σκορπίζῃ τὰ χιο- νισμένα σου μολλάκια;

Τί, ἂν ἡ βροχή τοῦ φθινοπώρου ῥαντίξῃ [τὸ ταλαιπωρημένον σου κορμί;

Ἐοῦ, κουρελιάρης, σκορπίζεις τὴν εὐτυχία! . . Ἄλλος, μὲ τὸν μονύελον και τὰ χρυσοκέντητα φορέματα, τὸ αἶμα και τὴν κατάραν. . .

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΛΙΜΜΕΝ’ ΑΓΑΠΗ

Μὲ βλέπεις πάντα σκυθρωπὸ μὲ τὴν καρδιά θλιμμένη και μὲ ρωτῆς σιωπηλά: μὴ σ’ ἔχω κακιομένη, μὴν ἔσβυσε ἐξαφνικὰ ἡ φλόγ’ ἀπ’ τὴν καρδιά μου, πούχα γὰρ οὐ και κόπηκε ἡ λιγερὴ μιλιὰ μου.

Μὲ βλέπεις μελαγχολικὸ και σκιάζουσαι κοντά μου. Δὲν λὲς τὰ πρῶτα λόγια σου, δὲν ἔρχουσαι σιμά μου νὰ δῶς σου παρηγοριά οὐ μίνα τὸ θλιμμένο μ’ ἕνα γλυκὸ χαμόγελο σὶά χεῖλη σ’ ἀνθισμένο.

Ἐμένα ἡ καρδοῦλά μου βαρδιά νὰι πληγωμένη κι’ ἡ θλίψις, λὲς, εἰς τὰ βαθιὰ νὰ εἶναι ριζωμένη. Εἶμ’ ὄρφανό, κακόμοιρο, γιατί προχθὲς ἀκόμα τὴν λαιρευτὴν μαροῦλά μου τὴν ἔφαγε τὸ χῶμα.

Και τώρα πειὰ παντέρημος μὲ θλίψι και μὲ πόνο σκορπᾷ ἡ ἀγάπη μου φωτιὰ γὰρ σέ, γλυκειὰ μου, μόνο. Ναι, τώρα πειὰ ζευγαρωτοί μίσο σὶά θλιμμένα χροῖνια θὰ ζοῦμ’ οἱ δυὸ λαχταριστὰ και μὲ ἀγάπ’ αἰῶνια.

31 Ὀκτωβρίου 1914.

Ἀνθισμένο περιβόλι.

ΔΟΥΛΑ

Τί εἶναι δούλα; κάτι τι, πὺ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάτι, πὺ παίρνει προστάγῃς, και ὁμως πάντα ἄρχει κάτι, π’ ἀφίνει τὴ δουλειά, και τριγυρνᾷ στὴ στράτα, κάτι, πὺ παίρνει τὸν παρὰ γὰρ νὰ σου σπᾶνῃ πιάτ!

Συχνάκις παίρνει τὸ μωρὸ περίπατο στέν κῆπο, μὰ ἂν κανένας ἔξᾳδερφος τῆς πύση μίς στο γρίπτο, ἀφίνει κάτω τὸ μωρὸ, κι’ αὐτὴ τὸ σκάνει ἴσια κι’ ἂς πῆ νὰ θῆλῃ τὸ φτωχό, παρδόν. . . νὰ κἀνῃ [τοῖσια.

Δούλα, σημαίνει κάτι τι, πὺ εἶναι μέσα σ’ ὅλα, μὲ τοὺς γειτόνους πὺ συχνὰ κουρδίζει καρμπόλα δούλα θὰ πῆ ζιζάνιον, πὺ μβαίνει σὶη φαιμία, γὰρ τὴ κυρὰ ἐκπροσωπεῖ τὴ γρίνα και τὴ ζήλεια.

Τέρπανδρος.

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

- Προικοσύμφωνον — τὸ συγχωροχάρτι τοῦ γάμου.
- Ρακί — τὸ δεσπότηζον πνεῦμα.
- Ροχάλισμα — δι’ αὐτοῦ καταστρέφεται τὸ ποιη- τικὸν τῆς γυναικός, ἦν ἀγαπῶμεν.
- Ρυτίς — προδοσία!
- Ρῶμι — ἀγγλικὸν θερμομέτρον.
- Σάββατον — ἡ ἀποφρὰς τῶν δημοσιογράφων ἡμέρα.
- Σεμνότης — δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός τινων τῶν σημερινῶν συρμῶν. — Ἡ ὄρσοιτέρα γυναικεία καλλονή, μὲ τὴν διαφορὰν, διτὶ πολλαὶ ἐκτείνουν αὐτὴν πέραν τοῦ δέοντος και ἄλλαι πάλιν τὴν συντέμνουσι ἥττον τοῦ πρέποντος.
- Σιαγῶν — τὸ ὄπλον τῶν κοιλιδοῦλων.
- Σιαγὸς — ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου δὲν ἀκούον- ται τὰ βήματα, ἀλλ’ ἀνευρίσκονται τὰ ἴχνη.
- Σπατάλη. . . — χεῖμαρρος.
- Στεναγμὸς — δάκρυ ἐξατμιζόμενον.
- Στόμα — ταμίον κακολογίας διὰ τὸν συκο- φάντην.
- Στόμα γυναικὸς — ἐργοστάσιον, ἐν ᾧ χαλκεύε- ται τὸ ψεῦδος.
- Σύζυγος (δ) — ὑπεύθυνος συντάκτης.

Εἰς τὸν προσφιλή μου σύζυγον ΓΑΒΡΙΗΛ Π. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΝ

Ὅτε ἦσο διαβάτης τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου, προσφιλέστερόν σου δᾳρον εἶχες πάντα στὴ γιορτῆ σου ἕνα φῶλημα θερμό.

Γι’ αὐτὸ τώρα πὺ ὁ χάρος μᾳς ἐχώρισεν, ὡ φῶς μου, φῶλημα μὲ τὰ παιδιὰ μᾳς σοῦ προσφέρω στὴ γιορτῆ σου εἰς τὸν μαῦρό σου σταυρὸ.

Ἡ σύζυγός σου.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Ὁ Πατριάρχης εἰς τὰ Ταταῦλα. — Ἐνθουσιω- δέστατα ἡ κοινότης τῶν Ταταούλων ὑπεδέχθη τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὴν Α. Θ. Π. Γερμανὸν τὸν Ε’, χοροστατήσαντα εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Τὴν καθ’ ὅλα ὠραιότητα τῆς ὑποδο- χῆς ἐπηύξησεν ὁ πολυτελέστατος ἀνακαινισμὸς τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ ζηλευτὴν ἐπιμέλειαν ἀνέλαβη και ἐξετέλεσεν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, διτὶ εἰς τὴν ἔντασιν αὐτὴν τῆς προόδου τῶν πάντοτε προσδευτικῶν Ταταού- λων, πρῶτιστα συμβάλλει τὸ σῶφρον διοικητικὸν τοῦ Θεοφ. Χωρεπισκόπου Ταταούλων ἁγ. Ὀλύμ- που. Τὸ ἰτόνισεν, ἄλλως τε, μὲ τὸ περιπέλεν εἰς τὴν προσφώνησιν του ὁ πρόεδρος τῆς Ἐκκλησια- στικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Γ. Τζιώτης.

Ὀνομαστήρια Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. — Τὸ παρ. Σάββατον πανηγυρικὴ ἐτελέσθη λειτουργία μετὰ δοξολογίας ἐν τῷ ἐν Φιναρίῳ Ἁγιοταφτικῷ Μετοχίῳ, Ἱεροσολ. τοῦ ἐπιτρόπου πανοσ. ἀρχιμ. κ. Βασιλείου μετ’ ὅλου τοῦ πρεσβυτερίου, ἐπὶ τῷ αὐθημερὸν ἀγομῆνῃ ἑορτῇ τῆς Α. Θ. Μ. τοῦ Πα- τριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δυμιανὸς τοῦ Α’. Πλή- θος ἐκλεκτὸν παρέστη, ὅπερ και συνεχάρη ἐν τῷ ἡγουμένῳ τὸν συμπαθῆ και ῥέκτιν ἀντιπρόσω- πον τῆς Α. Θ. Μ., εὐχρηθὲν ὑπὲρ μακροημερευσεῶς τοῦ ἐορτάζοντος Πατριάρχου, ὅστις μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Σιω- νιτικῆς Ἐκκλησίας.

Μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ. — Ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ ἐπετηρίδι τοῦ θανάτου τοῦ ἀλήστου μνήμης Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ’ ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῆ πάνδημον μνημόσυνον ἐν Πέραν. Ἐνεκεν ὁμως τῶν περιστάσεων τὸ μνημόσυνον τούτου δὲν θὰ γίνῃ. Μνημόσυνα θὰ τελεσθοῦν αὐριον ἐν Βαρσοχωρίῳ και τὴν π. Πέμπτην, 13 το., ἐπέτειον τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

Γάμος. — Ἐν στενῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν τὴν π. Κυριακὴν ἐν Πέραν οἱ γάμοι τοῦ διακεκριμένου μηχανικοῦ κ. Ἀναστασίου Σταυροπούλου μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐλένης Βασιλειάδου, κόρης πεπρω- κισμένης ὑπὸ πολλῶν χαρισμάτων. Τὸ μυστήριον ἐτελέσθη ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ διαπρεποῦς μαιευτήρος κ. Ν. Βασιλειάδου, ἀδελφοῦ τῆς νύμφης, παρὰ- νυμφος δ’ ἐγένετο ἡ κ. Κορηλία Α. Βασιλειάδου, σύζυγος τοῦ χημικοῦ. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς νεονύμ- φους τὰ βέλτιστα.

Μνηστεία. — Ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτε- λέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Μουχλίῳ οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἐπὶ κάλλει και μορφώσει δια- κρινομένης δεσποινίδος Ἀναστασίας, προσφιλοῦς θυγατρὸς τοῦ κ. Ἰ. Δημητριάδου, διευθυντοῦ τῶν Χατζοπουλείων, μετὰ τοῦ κολλίτου νέου κ. Νικο- λάου Σουμειλίδου. Τοῖς μνηστευθεῖσιν εὐχόμεθα ταχῆαν τὴν στέφιν. — Α. Κ.

Λαμπρὸν Χάρτην τῆς Εὐρώπης ἐξέδωκε γαλλιστὶ ὁ καλλιτέχνης λιθογράφος κ. Ἀζαρίας Καραδζόγλου, λεπτομερέστατον, ἀκριβέστατον, τελειότατον, περιέχοντα πρὸς τοὺς ἄλλους και τὰς σιδηροδρομικὰς και ἀεροπολικὰς γραμμάς Ἐργα- σία τιμῶσα τὴν ἑλληνικὴν τυπολιθογραφίαν. Μέγε- θος 1 x 88, χρωματισμοὶ γλυκεῖς, χάρυτης στερεῆς. Πωλεῖται ἀντὶ 5 γρ. Διὰ τὰς χονδρικὰς ἀγορὰς ἀποσταθῆτω ὁ βουλόμενος εἰς τὸν ἐκδότην του (Μ^τ Α. Karadjoglou, Galata, Perchembé-bazar, Syndagma Han, 12).

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΔΟΥ

ΕΝ ΠΟΛΕΙ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ, Σανιχὲ χάν, 1. - Α’ πάτωμα. - Ἀρ. τηλεφ. 98, παραλιτέρως τοῦ καταστ. Ἀδελφῶν Γρυζογριδῶν.

Τὸ μόνον ὁμογενὲς κατάστημα, τὸ ὁποῖον ἀμιλ- λᾷται πρὸς ὅλα τὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἄλλα διὰ τὴν φιλοκαλίαν, κομψότητα και τὴν καλαισθησίαν, και τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον κατασκευάζει τὰ στερεώ- τερα και εὐθηνώτερα ἐνδύματα, ἀνταποκρινόμενα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις ἐκάστου πελάτου.

Ἐν αὐτῷ θέλετε εὖρε ἐνδύματα νεωτέρων συστημάτων, ὡς: Παλτὰ, Παρτεσσοῦ, Κοστού- μια, Πανταλόνια, Πελερίνες, Ἀδιάβροχα, Ρὸπ- ντὲ - σάμπρ κτλ.

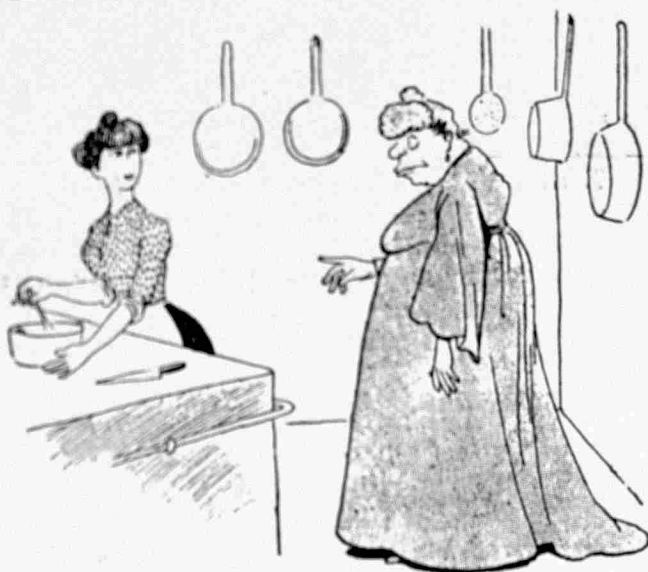
Ἴδιαιτερον τμήμα γυναικείων ἐνδυμάτων νεωτέ- ρου συρμῶ.

Τιμαὶ ὀρισμέναι.

Ο σύζυγος.—Τί; τρεις λίρας στοίχισε πάλι το καπέλλο σου; Μ' αυτό είναι σωστή άμαρτία!

Η σύζυγος.—Τέτοιες άμαρτίες είθε να πίπτουν πάντα στο κεφάλι μου, άνδρα μου!

Η κυρία.—Μαριγώ, και άλλο πιάτο έσπασες· κατήντησες άνυπόφορη!

—Νά με συμπαθής, κυρία μου, αλλά το έκαμα έπίτηδες· είχα σπάσει, καθώς ξεύρεις, δεκατρία, και έσκέφθηνα να μη μένω εις αυτόν τον κακόν αριθμόν...

—Πιστεύεις, ότι τα μεγάλα αυτιά είναι σημεϊον γενναιοδωρίας;

—Μάλιστα — γενναιοδωρίας της φύσεως!

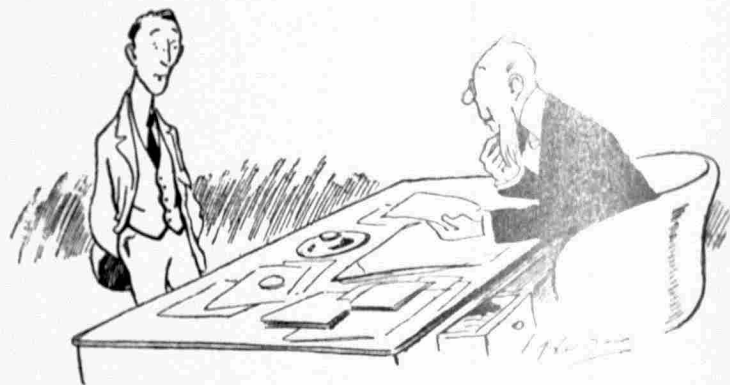
Μεταξύ Ιατρού και άσθενούς:

—Και τί αισθάνεσθε;

—Λυγμούς... καρδιάς, Ιατρέ μου.

—Μά δεν γίνεται, άγαπητέ, γιατί ή μαμά με είπεν, ότι, αν θελήση να σε φιλήση ή άρραβωνιαστικός σου, ν' αντίοξης παθητικην αντίστασιν.

Υπόδικος. — Άλλά πώς είναι δυνατόν να είμαι πλαστογράφος, αφού δεν γνωρίζω να γράψω το όνομά μου;

Δικαστής. — Δεν κατηγορείσαι, ότι πλαστογράφησες το όνομά σου.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο έφεινός Ισολογισμός του δοθαι και λαβείν των περισσοτέρων ένοργίων παρουσιάζει άραιοτάτην την είσπραξιν εις το κονδύλιον των τελέσεων γάμων. Πολύ φυσικόν. Τοιοιτοί ήρωϊσμοί δεν βρίσκουν πλέον αναλόγους ήρωας, διότι και αυτός ο μέγιστος τούδε θερμός ή διάπυρος έρω; δεν έχει την δύναμιν ούτε κατ' ελάχιστον να αναπληρώση τα άπαραίτητα διά τον χειμώνα και άκριβότατα ξύλα και κάρβουνα. Δεν κάμνομεν μνείαν και περί της δαπάνης διά την περιβολήν της μελλονύμφου, αφού αυτήν ή μόδα έπρονόησεν ολοέν να μάς την παρουσιάξη γυμνήν.

☪

Εν τούτοις είχε την τόλμην κάποιος τοιουτοε, με το περιπλέον ήρωε, πρό ήμερών να άποφασίση να τελέση και τρίτον γάμον του, να πληρώση δέ διά τουτο εις έφημερίδα, διά να γνωσθή εις πάσαν γωνίαν γής ο μέγας αυτός ήρωϊσμός. Ήξιζε, μα την άλήθεια, τον κόπον και μάλιστα εις την σημερινήν εποχήν. Ήρώτησαν όμως μερικοί: "Όταν το δες έξαμαρτίν οκ άνδρός σοφού, διά το τριε, τί πρόεπα να είπη κανείς; Ξερωε κ' έγώ; Άποταθήτε εις τον ήρωα· ήλικίαν έχει, αυτόν έρωτήσατε.

☪

Η σοβαρότης των γεγονότων της ήμέρας άνέδειξεν ένα είδος περιπατητικόν άναγνωστών των έφημεριδων. Τους βλέπετε κάθε πρωί και κάθε βράδυ να διασχίζουν τα κοσμοβριθή

πεζοδρόμια του Πέραν, διαβάζοντας την έφημερίδα των και άδιαφορούντας, αν σκοντάφτουν επάνω σ' τον ένα κύριον ή σ' την άλλην κυρίαν. Ένας δέ μάλιστα εξ αυτών κατήντησε τύπος πασιγνωστος και τίποτε δεν ήμπορούσε να τον άποσπάση από την συνήθειάν του αυτήν. Τον έγγλύτωσεν όμως από αυτήν μία πηχναία βελόνη καπέλου κυρίας, επάνω εις την όποιαν έπεσεν άφρημένος και, χάριν της όποιας, από ήμερών τώρα θεάται ο κακομοίρης με δεμένο μάτι. "Ω γυναίκα, γυναίκα!

☪

Κάποιοι κύριοι, τύπου γλεντιζέδων άειθαλών, με ξυρισμένο μουστάκι, με άνοικτο γιακά, αλλά Βύρων, με ένα μεγάλο κίτρινο χρυσάνθεμο σ' την κουμβότρυπα, και με πουρο διαρκώς καπνίζον, θορυβωδέστατοι, άγνωστον από που ξεπέφτουν πότε - πότε σ' το Πέραν. Φαίνεται όμως, ότι κατήντησαν όχληροί, και μάλιστα με τα πυκνά σύννεφα του καπνού των, που έννοσθη να έξαμοντίζου σ' τα πρόσωπα των κυριών και δεσποινίδων. Μήπως είναι καιρός να μάθωμεν... τί καπνό φουμάρου;

☪

Μία κυρία προχθές σ' το τραμ έννοσθη να τοποθετήση το πελώριον μανσόν της σ' την πλαγινην άδειαν

θέσιν της. Άλλ' ο επί των εισιτηρίων υπάλληλος έζήτηε να πληρωθή διά την θέσιν, την όποιαν διεκδικούσε το παχύμαλλο γουναρικόν της κυρίας. Η συνεννόησις δεν έφαινετο εύκολος και διά τουτο άνεμίχθη και ένας, εκ των επιβατών, με το όχι ξεστό καλαμπούρι: «μα ή κυρία τα πάντα πληροί και ούδέν να πληρώνη». Και το αποτέλεσμα; "Όλοι άμέσως έσήκωσαν τους γιακάδες των, ή δέ κυρία έτυλίχθη σφικτά τα άλλα γουναρικά και το σκανδαλώδες μανσόν της.

☪

Ο γνωστός κατασκευαστής της Νέας Σκηνης της πόλεός μας εύρίσκειται πάλιν εις συγκίνησιν και κίνησιν. Διοργανώνει, όπως έγνωσθη, άναβίωσιν του όνειρου του, με νέα όλος πρόσωπα, και πρό πάντων θηλυκά. Εις το δεύτερον μάλιστα αυτός έχει δώσει πολλήν προσοχήν, αφού στρατολογεί και διοπτροφόρα έκλεκτά κορίτσια. Και βέβαια. Είναι άνάγκη, άλλοι να βάλουν εις αυτά τα γυαλιά;

☪

Τα μπαρμπούνια έχουν ξεπέσει πολύ αυταίς της μέραις. Φθηνότερα και από της καλαμίδαις, στολίζουν το τραπέζι του πτωχοκόμου. Ήτο μία εύκαιρία και τουτο, τα άριστοκρατικά δηλαδή αυτά ψάρια να γνωρίσουν επί τέλους και την κοιλίαν των συνήθων θνητών, ένφ μέχρι τούδε είχαν πάρε-δύσε μόνον με το στομάχι μερικόν φημισμένων καλοφαγάδων μας. Πώς αλλάζουν οι καιροί!

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Κυρίες,

Μόνον από το 'Ινστιτούτον της 'Υγιεινής της 'Ομορφίτης (Μεγ. όδός του Πέραν, 77) δένασθε να προμηθευθήτε όλα τα καλλυντικά σας, ήγγυημένα διά την άγνότητά των.

**STEINS
ORIENTAL
STORES LTD**

Διά να προμηθευθήτε
ΕΠΛΥΜΑΤΑ-ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ-ΜΠΟΝΕΤΕΡΙ
εξ όχου καλαισθησίας
δι' άνδρας, γυναίκας και παιδιά
έπισκεφθήτε τα Καταστήματα

ΣΤΑΪΝ
ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ
Πέρον και Πόλει.